USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní žalobce: **T. B.**, zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2018, č. j. 5 A 148/2018 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobci **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, který bude vyplacen do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení, a to z účtu Nejvyššího správního soudu na bankovní účet č. X.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 10. 2018, č. j. 5 A 148/2018 - 42. Při posuzování včasnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud ze spisové dokumentace zjistil, že Městský soud v Praze doručoval zásilku s napadeným usnesením do vlastních rukou stěžovatelova zmocněnce Ing. L. L. prostřednictvím poštovního doručovatele, přičemž podle doručenky založené v soudním spise byla zásilka uložena a připravena k vyzvednutí u poštovního doručovatele dne 29. 10. 2018, poté co její adresát nebyl zastižen na doručovací adrese. Z vyznačeného data právní moci usnesení vyplývá, že bylo podle Městského soudu v Praze doručeno žalobci dne 8. 11. 2018, tj. desátého dne ode dne, kdy byla zásilka, která jej obsahovala, připravena k vyzvednutí ve smyslu podle § 42 odst. 2 a 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 49 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soud řád (dále jen „o. s. ř.“). Pokud by tomu tak skutečně bylo, Nejvyšší správní soud by musel kasační stížnost odmítnout pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ze spisové dokumentace totiž vyplývá, že stěžovatel dodal kasační stížnost do datové schránky Nejvyššího správního soudu až dne 23. 11. 2018, přestože poslední den lhůty by v takovém případě podle § 106 odst. 2 s. ř. s. a § 40 odst. 2 s. ř. s. připadl již na den 22. 11. 2018.

[2] Nejvyšší správní soud ovšem zjistil, že podle plné moci, založené ve spisu Městského soudu v Praze, žalobce zmocnil Ing. L. L. k zastupování v žalobním řízení výslovně s výjimkou doručování. Vzhledem ke skutečnosti, že Ing. L. L. vystupoval jako obecný zmocněnec a není advokátem, žalobce mu nemusel udělit toliko procesní plnou moc ve smyslu § 25 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., avšak mohl mu udělit i jen prostou plnou moc ve smyslu § 28a odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., tedy plnou moc jen pro některé úkony, byť vymezené formou jediného druhu úkonů, který zmocněnec za žalobce nesměl v průběhu žalobního řízení činit. S ohledem na shora uvedené závěry Nejvyšší správní soud dovodil, že v posuzované věci nedošlo k naplnění skutkové podstaty podle § 42 odst. 2 s. ř. s. a Městský soud v Praze neměl doručovat napadené usnesení zmocněnci žalobce, nýbrž přímo žalobci. Vzhledem k tomu, že tak Městský soud v Praze neučinil, napadené usnesení podle § 54 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s. nemohlo nabýt právní moci a kasační stížnost proti němu neodpovídá pojmovým znakům podle § 102 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto obdobně jako například ve věcech sp. zn. 1 As 4/2003, sp. zn. 4 Azs 461/2005 a sp. zn. 6 Afs 294/2017 kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pro předčasnost.

[3] Městský soud v Praze po právní moci tohoto usnesení řádně doručí napadené usnesení stěžovateli tak, aby mohl zvážit, zda jej ve lhůtě podle § 106 odst. 2 s. ř. s. napadne kasační stížností. Soud následně opraví datum nabytí právní moci napadeného usnesení.

[4] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[5] Podle poslední věty § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, (dále jen „zákon o soudních poplatcích"), „[b]*yl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*". Podle odst. 5 téhož ustanovení „[v] *řízení, v němž lze rozhodnout bez jednání, postupuje soud obdobně podle odstavců 3 a 4, dokud nebylo vydáno rozhodnutí o věci samé*".

[6] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost, aniž by rozhodl o věci samé, byly naplněny podmínky stanovené naposledy citovanými ustanoveními zákona pro vrácení soudního poplatku za kasační stížnost, který stěžovatel zaplatil ve výši 5.000 Kč ke dni 11. 12. 2018. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že se stěžovateli vrací zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Uvedená částka bude v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení na bankovní účet č. X, ze kterého stěžovatel soudní poplatek zaplatil.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu